

Czwartek 27 październik 2005

59. proponuje kontynuowanie i pogłębienie współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa między Unią Europejską a krajami śródziemnomorskimi; przyjmuje z zadowoleniem włączenie klauzul o nierozpowszechnianiu broni masowego rażenia do najnowszych porozumień i planów działania; wskazuje, że takie środki muszą być wdrażane przez wszystkie partnerskie państwa bez wyjątku, mając na celu nazwanie Morza Śródziemnomorskiego strefą wolną od broni masowego rażenia; wzywa do większego zaangażowania krajów partnerskich w Europejską Politykę Bezpieczeństwa i Obrony; w związku z tym zwraca się do Rady o uwzględnienie możliwości konsultowania się z naszymi śródziemnomorskimi partnerami za każdym razem, gdy ich to dotyczy, w kwestiach WPZiB zawartych w porządku dziennym, włączając je, za każdym razem gdy zaistnieje taka konieczność, do posiedzeń Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych;

60. wyraża pogląd, iż biorąc pod uwagę dotychczasowe niedociągnięcia procesu barcelońskiego, wola polityczna i pragmatyczne podejście są bardziej niż kiedykolwiek warunkiem koniecznym dla powodzenia Partnerstwa;

61. przypomina, że EMPA jest kluczowym elementem eurośródziemnomorskiego dialogu politycznego, oraz że w przyszłości należy umacniać rolę prac Zgromadzenia w podejmowaniu decyzji w ramach procesu eurośródziemnomorskiego;

62. przypomina tym, którzy będą uczestniczyli w Nadzwyczajnym Spotkaniu Wysokiego Szczebla, które odbędzie się w Barcelonie w dniach 27-28 listopada 2005 r., że obchodom 10 rocznicy Partnerstwa Eurośródziemnomorskiego musi towarzyszyć ustalenie jasnego, wyraźnie określonego zestawu celów i przyszłych działań; uważa również, że konieczne jest potwierdzenie podstawowych zasad Deklaracji Barcelońskiej i woli Państw Członkowskich do utworzenia wspólnoty krajów demokratycznych, która będzie ożywiała stosunki między krajami śródziemnomorskimi; jednocześnie wzywa w szczególności wszystkie Państwa Członkowskie Unii Europejskiej do połączenia wysiłków w celu nadania nowego tempa procesowi barcelońskiemu w przyszłości;

63. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji uczestnikom nadchodzącego Nadzwyczajnego Spotkania Wysokiego Szczebla, Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom krajowym Państw Członkowskich oraz krajów partnerskich uczestniczących w procesie barcelońskim, a także Eurośródziemnomorskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu.

P6_TA(2005)0413

Działalność Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich (2004 r.)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2004 r (2005/2136(INI))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne dotyczące działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2004 r.,
- uwzględniając art. 195 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 43 Karty Praw Podstawowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 1993 r. w sprawie demokracji, przejrzystości i pomocniczości oraz porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie procedur na rzecz wdrożenia zasady pomocniczości; postanowienia i ogólne warunki wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich, jak i ustalenia w sprawie przebiegu posiedzeń Komitetu Pojedynczego, zgodnie z art. 189 b TWE⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich,
- uwzględniając art. 112 ust. 1 i art. 195 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A6-0276/2005),

⁽¹⁾ Dz.U. C 329, z 6.12.1993, str. 132.

Czwartek 27 października 2005

- A. mając na uwadze, że Karta Praw Podstawowych została uroczystie przyjęta w Nicei 7 grudnia 2000 r. i że istnieje wola polityczna aby nadać jej zobowiązujący charakter prawny,
- B. mając na uwadze, że art. 41 Karty Praw Podstawowych stanowi, że każdy ma prawo do bezstronnego i rzetelnego załatwienia jego sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, i organy Unii,
- C. mając na uwadze, że art. 43 Karty stanowi, że „Każdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w Państwie Członkowskim ma prawo zwracać się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich Unii w przypadkach niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji, organów lub agencji Unii, z wyłączeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Sądu wykonujących swoje funkcje sądowe”,
- D. mając na uwadze, że w bieżącym roku obecny Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, Nikiforos Diamandouros, rozpoczął drugą kadencję piastowania tej funkcji, która obchodzi we wrześniu dziesięciolecie istnienia,
- E. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne Rzecznika z 2004 r. zostało oficjalnie przedstawione Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego w dniu 8 marca 2005 r., zaś w dniu 10 maja 2005 r. Rzecznik, Nikiforos Diamandouros, przedstawił w Strasburgu swoje sprawozdanie Komisji Petycji,
- F. mając na uwadze, że w 2004 r. nastąpił wyraźny wzrost (o 53 %) liczby skarg skierowanych do Rzecznika Praw Obywatelskich w stosunku do roku poprzedniego, zaś tylko połowa tego wzrostu (51 %) wynika z włączenia mieszkańców dziesięciu nowych Państw Członkowskich do wspólnoty obywateli europejskich,
- G. mając na uwadze, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich jest organem bezstronnym, a jednocześnie oferuje obywatelom pozasądową drogę odwołania się w ramach Unii, zaś w 2004 r. udzielił skutecznej pomocy w prawie 70 % wszystkich spraw, które zostały mu przedłożone, włączając w to skargi uznane za niedopuszczalne,
- H. mając na uwadze, że Rzecznik zamknął w 2004 r. 251 dochodzeń, w tym 247 dochodzeń wszczętych w następstwie skarg, 4 dochodzenia z własnej inicjatywy Rzecznika, natomiast 65 spraw zostało uregulowanych przez odpowiedni organ lub instytucję w następstwie złożonej skargi i zaproponowano 12 rozwiązań polubownych,
- I. mając na uwadze, że Rzecznik Praw Obywatelskich podjął decyzję o złożeniu w Parlamencie Europejskim specjalnego sprawozdania (OI/2/2003/GG) w odpowiedzi na jedną ze skarg dotyczącą sprawy, w odniesieniu do której Rzecznik uznał, że skarżący został narażony na dyskryminacyjne warunki zatrudnienia w służbach Komisji, której nie zdołano rozstrzygnąć polubownie, a Komisja nie przyjęła dotyczącego sprawy projektu zalecenia Rzecznika,
- J. mając na uwadze, że złożenie specjalnego sprawozdania w Parlamencie Europejskim stanowi podstawowy sposób, w jaki Rzecznik może uzyskać poparcie Parlamentu Europejskiego i Komisji Petycji w celu wynagrodzenia szkód obywateli, których prawa zostały naruszone, jak również promowania poprawy standardów administracji europejskiej,
- K. mając na uwadze, że dochodzenia Rzecznika prowadzą często do pozytywnych rezultatów dla skarżących i mogą przyczynić się do poprawy jakości usług administracyjnych,
- L. mając na uwadze, że liczne krytyczne uwagi zgłoszone przez Rzecznika w jego sprawozdaniu z 2004 r. dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania, mogą zapobiec powtarzaniu się danego błędu lub nieprawidłowego funkcjonowania w przyszłości poprzez przyjęcie i wdrożenie odpowiednich środków przez instytucje UE i inne organy,
- M. mając na uwadze, że pod adresem Parlamentu Europejskiego została zgłoszona krytyczna uwaga z powodu braku odpowiednich środków w zakresie wdrażania uregulowań dotyczących zakazu palenia w jego pomieszczeniach,
- N. mając na uwadze, że Rzecznik kontynuował budowanie konstruktywnych stosunków roboczych w ramach spotkań i wspólnych wydarzeń z instytucjami i organami Unii, aby osiągnąć synergii w realizacji wspólnych celów,

Czwartek 27 październik 2005

- O. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne pokazuje wysiłki podjęte przez Rzecznika, aby rozszerzyć sieć rzeczników krajowych i regionalnych w Unii, w krajach kandydujących do przystąpienia, w Norwegii i w Islandii oraz nadać jej więcej dynamiki poprzez rozszerzenie wymiany informacji i najlepszych praktyk, zważywszy na fakt, że kompetencje poszczególnych rzeczników, zakres ich działalności i obowiązki są często bardzo odmienne,
- P. mając na uwadze, że udział Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego w tej sieci mógłby ułatwić praktyczną współpracę między instytucjami europejskimi a rzecznikami krajowymi i regionalnymi ze względu na różnice w obowiązkach, które na nich spoczywają,
- Q. mając na uwadze, że rzecznik zwiększył w 2004 r. liczbę działań, w szczególności spotkań informacyjnych, wystąpień publicznych, konferencji i wywiadów udzielonych prasie, aby zwrócić uwagę obywateli na ich prawa w stosunku do administracji wspólnotowej,
- R. mając na uwadze, że w dniu 6 września 2001 r.⁽¹⁾ Parlament Europejski przyjął jednogłośnie Kodeks Dobrej Praktyki Administracyjnej Unii Europejskiej zgodnie z zaleceniem zawartym w sprawozdaniu specjalnym Rzecznika w kwietniu 2000 r., natomiast Komisja dotychczas go nie przyjęła,
- S. mając na uwadze, że Nikiforos Diamandouros zalecał niedawno w piśmie do Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i podczas spotkania z Przewodniczącym Komisji i Kolegium Komisarzy, aby wszystkie instytucje i organy przyjęły wspólne podejście w kwestii Kodeksu Dobrej Administracji Unii Europejskiej,
- T. mając na uwadze, że Rzecznik ponowił w swoim sprawozdaniu wnioski o przeprowadzenie rewizji postanowień regulujących jego działalność;
1. zatwierdza sprawozdanie roczne za 2004 r. przedstawione przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i docenia jego nową formę i układ poruszanych zagadnień, które oprócz pełnego obrazu rozpatrywanych spraw i prowadzonych w ciągu roku dochodzeń zawierają prostą i precyzyjną analizę tematyczną,
 2. składa gratulacje biurze Rzecznika za dywersyfikację i unowocześnienie corocznych publikacji czyniąc zadość zróżnicowanym potrzebom skarżących, posłów, specjalistów i ogółu społeczeństwa,
 3. pochwała wyraźną publiczną aktywność Rzecznika, w zakresie informowania obywateli i uważa, że informacja merytoryczna może przyczynić się do zmniejszenia liczby skarg znajdujących się poza zakresem obowiązków Rzecznika,
 4. zachęca Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do kontynuowania wysiłków i zwiększania skuteczności i elastyczności swoich działań, w taki sposób, aby jawił się on obywatelom jako strażnik dobrego administrowania instytucji europejskich,
 5. stwierdza, że chociaż nastąpił wzrost liczby skarg otrzymanych przez Rzecznika to jednak 75 % skarg nie dotyczy zakresu jego obowiązków, gdyż w większości przypadków są one wymierzone w organy krajowe które są odpowiedzialne za stosowanie prawa wspólnotowego,
 6. wzywa Rzecznika do sprecyzowania pojęcia złego administrowania⁽²⁾ pod kątem zarówno instytucji jak i organów, do których się ono odnosi, poprzez utworzenie precyzyjnego i wyczerpującego wykazu spraw będących przedmiotem skarg przy wyraźnym wyłączeniu tych, które podlegają odpowiedzialności organów Państw Członkowskich,
 7. ponagla Rzecznika do dalszego bezpośredniego przesyłania skarg, które nie są związane z zakresem jego obowiązków poprzez najbardziej odpowiednią sieć na poziomie krajowym lub lokalnym, w myśl zasady pomocniczości,
 8. popiera pomysł Rzecznika, aby zwiększyć w możliwie jak największym stopniu, liczbę projektów rozwiązań polubownych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 E z 21.3.2002, str. 331.

⁽²⁾ Rzecznik zaproponował następującą definicję w swoim sprawozdaniu rocznym z 1997 r.: ze złym administrowaniem mamy do czynienia wówczas, gdy jednostka publiczna nie działa zgodnie z przepisem lub zasadą, które mają charakter obowiązkowy.

Czwartek 27 października 2005

9. ponagla Rzecznika, aby zwracał się do Komisji Petycji o omówienie podczas jednego z posiedzeń, ewentualnie w dyskusji ze skarżącym, wszystkich przypadków odrzucenia polubownego rozwiązania lub projektu zalecenia przez instytucję lub organ,
10. zapoznał się z faktem, że siedem spraw dotyczących projektów zaleceń zostało zamkniętych w wyniku zgody zainteresowanej instytucji, a jedna sprawa zakończyła się sporządzeniem sprawozdania specjalnego (OI/2/2003/GG),
11. przyjmuje z zadowoleniem specjalne sprawozdanie Rzecznika (OI/2/2003/GG) i zaleca Komisji, aby, w poszanowaniu praw obywateli Europy, i w celu poprawy administracji europejskiej, ponownie przeanalizowała zasady odnoszące się do rekrutacji rzeczników prasowych delegacji do krajów trzecich,
12. wzywa Rzecznika do stawienia się przed Komisją Petycji wówczas, kiedy Rzecznik składa specjalne sprawozdanie Parlamentowi, zgodnie z art. 195 Regulaminu PE, oraz stoi na stanowisku, że Parlament zasadniczo powinien przyjąć stanowisko w sprawie tego typu sprawozdań poprzez przyjęcie oddzielnego sprawozdania zawierającego rezolucję,
13. popiera działania Rzecznika zmierzające do skłonienia instytucji europejskich do przyjęcia krótszego okresu w odniesieniu do skarg dotyczących odmowy dostępu do dokumentów i zachęca Radę do przyjęcia tej propozycji,
14. wzywa wszystkie instytucje i organy wspólnotowe do przyjęcia jak najszerzej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾; w szczególności ponagla Komisję, aby nie odmawiała rozpowszechniania własnych dokumentów ze względu na fakt, że mają zastosowanie wewnętrzne,
15. wzywa Komisję do rozpatrywania skarg dotyczących naruszenia w rozsądnym terminie,
16. zachęca Komisję do podjęcia odpowiednich środków, aby położyć kres obecnej sytuacji, w której instytucje i organy stosują różne kodeksy postępowania i wzywa do przyjęcia Europejskiego Kodeksu Dobrej Praktyki Administracyjnej,
17. wzywa strony dochodzeń prowadzonych przez Rzecznika do powoływania się w korespondencji na odpowiednie artykuły kodeksu europejskiego i zwraca się do wszystkich instytucji i organów wspólnotowych o wkład w jego rewizję i przedkładanie Rzecznikowi sprawozdań dotyczących zastosowania postanowień kodeksu, zgodnie z jego art. 27;
18. przypomina, że Komisja powinna rozpocząć prace przygotowawcze w celu przedstawienia uregulowań dotyczących dobrego administrowania,
19. potwierdza konieczność dokonania rewizji Statutu Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przyjętego swoją decyzją 94/262/EWWiS, WE, Euratom z dnia 9 marca 1994 r.⁽²⁾ w świetle zmian, które nastąpiły w ciągu ostatniego dziesięciolecia, w tym uprawnień do prowadzenia dochodzeń przez Europejskie Biuro ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 1049/2001,
20. wspiera rozszerzenie i wzmocnienie systemu odwołań pozasądowych, który zapewnia obywatelom alternatywną drogę w stosunku do postępowania sądowego, w postaci decyzji i zaleceń, które nie są prawnie wiążące i nie stanowią środków przymusowych,
21. zachęca Rzecznika do korzystania ze swoich uprawnień do wydawania zaleceń oraz, w razie potrzeby, do opracowywania sprawozdań specjalnych na mocy art. 195 ust. 2 Traktatu w przypadku skarg dotyczących naruszenia praw zawartych w Karcie Praw Podstawowych, a także do ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim i przyszłej Agencji ds. Praw Podstawowych w celu znalezienia jak najkorzystniejszego rozwiązania,
22. docenia ścisłą współpracę Rzecznika z jego odpowiednikami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, między innymi dzięki europejskiej sieci rzeczników, która stała się mechanizmem operacyjnym pozwalającym rozpatrywać skargi obywateli szybko i skutecznie,

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 113 z 4.5.1994, str. 15. Decyzja zmieniona decyzją 2002/262/WE, EWWiS, Euratom (Dz.U. L 92 z 9.4.2002, str. 13).

Czwartek 27 październik 2005

23. jest zdania, że włączenie Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego do sieci pozwoli na rozwój i pogłębienie regularnych kontaktów z komisjami ds. petycji w parlamentach narodowych oraz urzędami rzeczników w państwach członkowskich,
24. docenia wysiłki Rzecznika na rzecz upowszechniania wiedzy na temat jego roli w społeczeństwie i informowania obywateli o ich prawach poprzez dystrybucję materiałów informacyjnych, wizyty w Państwach Członkowskich i konferencje,
25. ponagla Europejskie Biuro Selekcji Kadr (EPSO) do przestrzegania zasad i praktyk w dziedzinie przejrzystości podczas procedur rekrutacji, w szczególności zapewnienia zgodności z art. 4 Europejskiego Kodeksu Dobrej Praktyki Administracyjnej poprzez podanie motywów podejmowanych decyzji,
26. pochwała dobre stosunki robocze między Biurem Rzecznika a Komisją Petycji, w tym w procesie wzajemnego przekazywania spraw,
27. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz sprawozdania Komisji Petycji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, jak również rządów i parlamentom Państw Członkowskich oraz rzecznikom lub odpowiadającym im organom w Państwach Członkowskich.
-

P6_TA(2005)0414**Prawa człowieka w Saharze Zachodniej****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie praw człowieka w Saharze Zachodniej***Parlament Europejski,*

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Sahary Zachodniej, a w szczególności rezolucję nr 1598 (2005) z dnia 28 kwietnia 2005 r. oraz rezolucję nr 1495 (2003), zatwierdzone przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 11 października 2005 r.,
 - uwzględniając ostatnie sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ przedstawione Radzie Bezpieczeństwa w sprawie Sahary Zachodniej (kwiecień 2005 r.),
 - uwzględniając niedawne powołania specjalnego przedstawiciela i specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. Sahary Zachodniej,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sahary Zachodniej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie rocznego sprawozdania na temat praw człowieka na świecie w roku 2004 oraz w sprawie polityki UE w tym zakresie,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. żywo zaniepokojony ostatnimi sprawozdaniami Amnesty International i Światowej Organizacji ds. Zwalczania Tortur, stwierdzającymi poważne naruszenia ze strony Maroka praw człowieka w stosunku do ludności saharyjskiej,
- B. mając na uwadze, że w wyniku dochodzeń przeprowadzonych przez Trybunał Sprawiedliwości i Pojednania w sprawie osób zmarłych w nielegalnych aresztach, ustalono miejsca, w których zostało pogrzebanych 57 osób, ofiar przymusowych „zniknięć”, w tym 43 Saharyjczyków,
1. z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie wszystkich marokańskich więźniów wojennych przez Front Polisario; wzywa władze Maroka do natychmiastowego uwolnienia obrońców praw człowieka, Aminattou Haidar, Alego Salema Tameka i 35 innych saharyjskich więźniów politycznych, a także do ujawnienia losu ponad 500 zaginionych Saharyjczyków, w tym Saharyjczyków zaginionych podczas działań wojennych;
 2. zwraca się do władz Maroka i Frontu Polisario o pełną współpracę z Międzynarodowym Komitetem Czerwonego Krzyża w celu ustalenia losu, jaki spotkał osoby uznane za zaginione od początku konfliktu;